

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Vtrum Confessarius interrogare poßit de consuetudine, & an hic teneatur
respondere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

ut duobus hisce necessariis mediis in-
 structus, quavis occasione, & quovis
 tempore auxiliante Domino remissio-
 nem peccatorum & salutem animarum
 suarum consequi possit. Datum Bru-
 xellæ die vigesima sexta Martii anno
 Domini millesimo sexcentesimo tri-
 gesimo septimo.

Decretum istud alio suo Decreto in-
 seruit ac denuo servandum proposuit
 Amplissimus Dominus Amathus Coria-
 che ejusdem Sedis Archiepiscopalis ibi-
 dem vacantis Vicarius Generalis, Anno
 Domini millesimo sexcentesimo sexage-
 simo septimo, die vigesima octava Apri-
 lis, & iterum anno seq. die 23. Julii.

C A P U T X V I I .

*Utrum Confessarius interrogare possit de consue-
 tudine, & an hic teneatur respondere.*

NEgat Appendix num. 276. di-
 citquè in eo confessarium limi-
 tes fori sui & tribunalis excede-
 re: imo inquirenti confessario, ait num.
 127. Responsionis brevis, poenitens non
 tenetur ad hoc respondere. Negaverat
 id ipsam jam prius Joannes Sancius, ad-
 dens

dens posse pœnitentem licitè uti æquivocatione & consuetudinem negare. Verùm graviter displicuit hæc ejus Doctrina Cardinali de Lugo è Societate JESU Theologo: dixitque id esse contra omnes Theologos, contra praxim Ecclesiæ, & contra finem hujus Sacramenti,

De Sacram.

pœnit. sect.

10. n. 173.

Itaque affirmativa pars propositæ quæstionis cum dicto Cardinali tenenda est, quam sic probat: *Quia scilicet Confessarius cum sit judex & medicus, habet jus ad interroganda illa quorum notitia necessaria est ad utilem correctionem vel pœnitentiam imponendam: quare sicut diversam pœnitentiam debet imponere pro furto centum millium aureorum, quàm pro furto unius aurei, & ideò potest illam circumstantiam interrogare; sic multò magis oportet cognoscere statum pœnitentis in ordinem ad consuetudinem præteritam, ut sciat quænam medicina sit illi hîc & nunc applicanda, & an indigeat dilatione absolutionis, ut hoc tandem modo curetur.*

Nec hoc est cogere pœnitentem ad confitenda bis eadem peccata, nam in hac secunda confessione, non dat pro materia confessionis consuetudinem præteritam, nec de illa se accusat, sed explicat illam indirectè ad declarandum statum suum & indigentiam præsentem, quâ ratione non est novum obligari aliquando pœnitentem ad declaranda iterum peccata, de quibus antea confessus

confessus fuerat, & assignatis quibusdam casibus in quibus & aliis multis indirectè oportet, inquit, declarare peccatum præcedens ad confessionem peccatorum præsentium, in quo nulla est difficultas, nec propterea excusari debet pœnitens ab explicanda consuetudine præterita, quando legitime interrogatur à Confessario in ordine ad medicinam applicandam pro peccatis præsentibus; alioquin sequerentur gravissima inconvenientia, si aliquis per viginti annos concubinam quotidie invisens, semper in confessione diceret, se illâ solâ vice cum ipsa peccasse. Quid hoc turpius excogitari posset, & magis contra finem & reverentiam Sacramenti? Hæc ille, singula diluens, quæ nunc iterum movit Appendix.

Intelligit hæc Lugo etiam tum procedere, cum jam pœnitentem Confessarius æstimat ritè dispositum, ut nempe tamquam medicus congruam possit ei medicinam apponere. Multò itaque magis id fieri necesse est, ut tanquam iudex præsentem ejus dispositionem, an legitima sit valeat dijudicare: non enim cæco assensu, uti superiùs est probatum, pœnitentis assertioni à Confessario est annuendum, sed singula attendenda sunt, ut ex omnibus prudens iudicium formetur: multum autem ad hoc iudicium præterita confert consue-

consuetudo ; partim quia , ut ostensum est , peccator ægrius , quò magis peccatis est inveteratus , convertitur ; ac per hoc ex præterita consuetudine magnum præjudicium sumitur , ut non tam facilè dum se conversum dicit , nisi alia concurrant , illi possit credi. Imo qui communiter cadendi ac relabendi vices alterant , habere oportet de conversione suspectos , ut proinde nisi dignis pœnitentiæ fructibus perfectiùs se nunc pœnitere probaverint , absoluto iudicio prudenter à Confessario illis nequeat assentiri.

Reg. Brev. Resp. 20. Partim etiam quia , ut notat S. Basilius : *Animus qui peccato assuetus est ad illud plerumque solet esse proclivior ;* Et consuetudinis vin-

Serm. 25. in Isai. culis irretitus , ait Aëlredus , *in omnibus debilis & inermis , & quasi femineus invenitur.*

Hinc multæ sunt illi proximæ peccati occasiones , ut dici solent , per accidens , quas nisi præ cæteris vitare disponat , legitimè non convertitur , nec veræ pœnitentiæ habet propositum , quæ supposito præteriorum dolore & displicentiâ juxta Chrysothomum : *ea demum est ne amplius peccemus* : Hac autem ex parte non rarus est defectus : cum enim ejusmodi occasiones per se malæ non sint , nec communiter ab aliis vitandæ , sæpe nec
 ipsis

ipsis quibus ex sua indispositione proximæ sunt, vitandæ apparent: & lapsus quos hac ratione committunt, propriæ infirmitati ascribunt, sufficere existimantes si eam agnoscant & confiteantur, aut etiam optent sublatam. Hoc non satis esse, pluribus jam ante monstratum est, nisi quis & satagat ab hac sua infirmitate curari, ac sibi caveat quantum necesse est, nè peccati recidivum patiatur. Ad veram etenim pœnitentiam, ut cum Chryso-
stomo dicam; *Oportet & operibus & animo* *Ibidem.*
omni scelere vacuum esse, & vulneribus contrariam adferre medicinam.

Quis verò hac ex parte defectus subfit, & quæ pœnitenti necessariò ut verè pœniteat assumenda sunt remedia, quantum se debeat cavere, communiter Confessario innotescere non potest, consuetudine ac per hoc interioris morbi ejus magnitudine ac diuturnitate ignoratâ. Tanti hæc æstimabat Alexander Alensis, cui multum tribuit Appendicis Auctor, *P. 4. q. 18.*
eumque non uno loco Doctorem dicit *4. 4. S. 3.*
irrefragabilem, ut cum resolvisset non teneri quempiam singulis annis universaliter singula peccata, nempè aliàs legitime confessa, confiteri; subjungat tamen:
Si autem singulis annis pateretur recidivum, &

P

cum

tum hoc toties mutaret Confessorem, existimo quod tenetur; sed si sollicitè & dignè faciat quis penitentiam de peccatis quæ commisit aliàs confessis, non tenetur ad annualem confessionem de eisdem: si autem quandoque vellet, qui haberet curam animæ suæ, quòd confiteretur sibi generaliter, ut magis diligenter agnosceret vultum pecoris sui, & illi confiteri præciperet, credo quod deberet obedire. Et §. sequenti, quæstionem proponit, An pœnitens quoties recidivat, toties peccata præterita repetere habeat? Cui respondet: quòd quædam opinio fuit, quod non oportet confiteri nisi peccatum quod noviter perpetravit, & hoc nimis videtur conscientias ampliare. Et factâ quadam inter priorem, cui pœnitens confessus fuerat, & novum Confessarium distinctione; Si confiteatur, inquit, alicui novo Sacerdoti tenetur omnia confiteri, sive peregerit penitentiam de illis sive non: quia nec aliter vultum pecoris ipse cognoscet: per mores enim præteritos potest quis discernere statum hominis de futuro: quomodo scilicet ipsum habeat regere.

Hæc ille irrefragabilis Doctor, cui si Appendix refragari nolit, non Manuductionem, sed se in his quæ protulit, debet reprehendere.